

THIÊN TÀI KIẾM SĨ TẠI THẾ GIỚI MA THUẬT

Chap 1: Cái chết và cơ hội

Không ai muốn làm slime. Tin tôi đi, chẳng có gì tuyệt vời ở việc làm một cục gelatin biết nhảy lóc cóc trong rừng cả. Thân hình trong suốt, mấy cái tay chân cũng không có, và hệ thống chiến đấu của tôi... nếu bạn gọi cái việc phun một ít acid yếu ra là "chiến đấu" thì đúng, tôi là một chiến binh. Tôi không nhớ mình đã bị bao nhiêu người truy đuổi. Ngày nào cũng vậy, lũ mạo hiểm giả xuất hiện với đủ loại lý do:

- "Slime có thể rơi ra gem!"
- "Slime là mục tiêu dễ nhất để lên cấp!"
- "Slime ngon khi đem chiên giòn!"

"Chạy đi đâu cho thoát, con Slime kia?" Một tên trong nhóm mạo hiểm giả hét lên, giọng đầy khinh bỉ. Tên này vung thanh kiếm về phía tôi, cắt đứt một mảnh nhỏ trên cơ thể slime của tôi.

Đau, nhưng không phải là nỗi đau thể xác, mà là nỗi đau của sự bất lực. Tôi chỉ là một con slime, không thể làm gì ngoài việc trốn tránh và dính vào những cú đâm chém của họ. Tôi không có sức mạnh, không có khả năng tự bảo vệ mình. Và rồi, trong khoảnh khắc đó, khi tôi cảm thấy mình gần như sắp tắt thở, tôi không thể nhận được nữa.

- "Chết tiệt! Tại sao mình lại là một con slime chứ? Tại sao lại phải sống trong một thân xác yếu đuối như thế này? Con b*tch nữ thần, sao lại cho tôi kiếp sống này?" Tôi nghĩ thầm, cảm giác tức giận dâng trào.

Đó là khoảnh khắc mà tôi biết mình không thể sống sót nữa. Tôi chuẩn bị đón nhận cái chết, nhưng đột nhiên, mọi thứ xung quanh tôi bỗng nhiên im lặng. Những tiếng bước chân của mạo hiểm giả biến mất. Tôi ngẩng lên, và không thể tin vào mắt mình.

Một bóng hình không lồ, tỏa sáng như ánh sáng mặt trời, xuất hiện trước mặt tôi. Mặc dù không thể nhìn rõ khuôn mặt, tôi cảm nhận được sự hiện diện của một thế lực mạnh mẽ. Đó là một nữ thần.

- "Chà chà xem ai kia," cô ấy nói, giọng nhẹ nhàng nhưng đầy uy quyền. "Một con slime yếu đuối lại có thể chửi cả ta cơ đấy, thú vị thật."

- "Ai vậy, người này là ai, chả thể nhìn rõ khuôn mặt" Tôi nghĩ thầm

- “Ta khá hứng thú với ngươi,” nữ thần nói, nở một nụ cười đầy bí ẩn. “Không phải vì ngươi từng chữa ta, mà vì ý chí trước đó của ngươi. Ta sẽ cho ngươi một cơ hội. Ngươi sẽ sống lại với một cơ thể con người và khả năng kiếm thuật, nhưng đổi lại, ngươi sẽ phải sống trong thế giới ma pháp, nơi kiếm chỉ là sắt vụn mà thôi. Ta khá tò mò không biết ngươi sẽ làm gì đây. Chúc may mắn.”

- “Hả ? Cái gì cơ, mình sắp trở thành con người ư mà quan trọng kiếm thuật trong thế giới ma pháp ư, đùa tôi đấy à nữ thần.” Tôi tức giận nghĩ thầm nhưng rồi tôi ngẫm lại một lúc “Được thôi nếu đó đã là cơ hội dành cho mình, mình sẽ trở thành kiếm sĩ đệ nhất trong cái thế giới ma pháp này hãy đợi đó.”

Một luồng ánh sáng mạnh mẽ bao trùm lấy tôi, và tôi cảm nhận được một thứ gì đó đang dần dần thấm vào cơ thể mình. Đau đớn, nhưng không phải là nỗi đau thể xác, mà là sự thay đổi trong cơ thể tôi. Và rồi, như thể tôi bị cuốn vào một cơn bão ánh sáng, tôi không còn cảm nhận được gì nữa.

Ánh sáng dịu nhẹ từ cửa sổ chiếu vào căn phòng nhỏ. Tôi chớp mắt, cố gắng quen với không gian mới. Cảm giác âm áp của chiếc chăn mềm phủ lên người khiến tôi nhận ra mình không còn là một cục slime lạnh lẽo nữa. Tôi nhấc tay lên và... ôi trời, tôi có tay! Bàn tay nhỏ xíu, da mềm mại, không còn nhầy nhụa như trước.

- “Đây là... cơ thể con người,” tôi lẩm bẩm. Đầu tôi vẫn còn mơ màng, nhưng ký ức về nữ thần, về cơ hội thứ hai và lời hứa với chính mình vẫn rõ mồn một.

Cánh cửa phòng bỗng bật mở, và một người phụ nữ bước vào. Gương mặt hiền hậu nhưng hơi phờ phạc, chắc bà đã lo lắng nhiều. Khi thấy tôi tỉnh lại, bà thở phào nhẹ nhõm.

- “Eric! Cuối cùng con cũng tỉnh rồi!” Bà vội vã đến gần, áp tay lên trán tôi kiểm tra. “May quá, hết sốt rồi. Con làm mẹ lo quá đi mất.”

- “Con...” Tôi mở miệng, giọng còn yếu ớt. “Con khỏe hơn rồi.”

Bà nở một nụ cười dịu dàng. “Tốt rồi, con trai. Mẹ đã cầu nguyện bao ngày nay đây.”

Ngay lúc đó, một người đàn ông xuất hiện ở cửa. Ông cao lớn, khoác chiếc áo choàng đơn giản. Ánh mắt ông trông nghiêm nghị, nhưng nụ cười nhẹ trên môi lại cho thấy sự lo lắng đã được xua tan.

- “Thằng nhóc này làm cả nhà mất ăn mất ngủ cả tuần nay, con có sao không ?” Ông bước vào, đứng cạnh mẹ tôi. “Con khỏe lại rồi là tốt. Nhưng nhớ đừng làm cha mẹ phải lo lắng thế nữa.”

Tôi gật đầu, cảm nhận được sự quan tâm chân thật từ họ. Gia đình mới của tôi. Cha mẹ tôi. Cảm giác này... ấm áp thật.

Vài ngày sau, trong bữa tối gia đình

Bữa ăn tối diễn ra trong căn bếp nhỏ của gia đình. Món ăn không cầu kỳ, nhưng rất ngon. Tôi đã quen dần với cơ thể mới và cuộc sống ở đây.

Mẹ tôi cẩn thận đặt một bát súp nóng hổi trước mặt tôi. “Này, ăn đi con. Sau cả tuần ốm yếu, giờ phải ăn thật nhiều mới lấy lại sức.”

Tôi cầm thìa lên, vừa ăn vừa lắng nghe cha mẹ nói chuyện. Không khí thật yên bình. Cha tôi, ngồi ở đầu bàn, đột nhiên quay sang tôi, ánh mắt đầy tò mò.

- “Eric này, cha hỏi thật. Con nghĩ sau này mình muốn làm gì?”

Tôi khựng lại, ngẩng đầu lên. Câu hỏi đó bất ngờ, nhưng không phải là tôi chưa từng nghĩ đến. Tôi nhớ lại lời nữ thần. Tài năng kiếm thuật trong thế giới ma pháp. Nghe có vẻ điên rồ, nhưng đó là lý do tôi sống lại.

- “Con muốn học kiếm thuật.” Tôi nói, giọng chắc nịch.

Cha tôi nhú mày. “Kiếm thuật? Ở đây hầu như ai cũng học ma pháp. Con biết điều đó mà, đúng không?”

- “Con biết,” tôi đáp ngay. “Nhưng con sẽ chứng minh rằng kiếm thuật không vô dụng. Con sẽ làm cho nó mạnh mẽ, còn hơn cả ma pháp.”

Căn phòng rơi vào im lặng trong giây lát. Mẹ tôi đặt thìa xuống, nhìn tôi với ánh mắt ngạc nhiên pha chút lo lắng.

- “Eric, con có chắc không? Thế giới này coi kiếm chỉ là công cụ của người hầu. Nếu con chọn con đường này, con sẽ phải đối mặt với rất nhiều khó khăn.”

Tôi gật đầu, ánh mắt kiên định. “Con chắc. Nếu không ai làm được, con sẽ làm. Dù phải đánh đổi mọi thứ, con cũng sẽ trở thành kiếm sĩ vĩ đại nhất.”

Cha tôi bật cười, vỗ bàn. “Ha! Tinh thần tốt đấy! Nhưng nói thì dễ, làm mới khó. Con có biết học kiếm thuật trong thế giới này sẽ cô độc thế nào không?”

- “Con không quan tâm!” Tôi trả lời ngay. “Con không cần ai công nhận. Con sẽ tự chứng minh mình.”

Cha tôi nhìn tôi chăm chăm, rồi bật cười lần nữa. “Được. Nếu con đã quyết, cha sẽ không ngăn cản. Nhưng nhớ lấy, đã chọn thì không được bỏ cuộc. Hiểu chưa?”

“Dạ, con hứa.”

Mẹ tôi thở dài, nhưng cũng không nói gì thêm. “Con muốn gì thì cha mẹ sẽ ủng hộ. Nhưng nhớ ăn hết bữa tối này đã.”

Tôi cúi đầu, tiếp tục ăn. Nhưng trong lòng tôi, ý chí sục sôi. Kiếm thuật, huh? Hãy chờ xem. Tôi sẽ thay đổi cả thế giới này.

Chương 2: Bước nhìn thế giới mới

Tôi thức dậy vào buổi sáng với ánh mặt trời chiếu qua khung cửa sổ nhỏ trong phòng. Bốn tháng trôi qua kể từ khi tôi chuyển sinh vào thế giới này, và tôi vẫn đang làm quen với mọi thứ. Cha mẹ tôi, dù không giàu có, luôn chăm sóc tôi chu đáo. Cha tôi là một quý tộc nhỏ, sống giản dị trong ngôi làng nhỏ này.

Thế giới này, như tôi dự đoán, thực sự là thế giới của ma pháp. Ở mọi nơi tôi đi qua, từ những ngôi nhà được bảo vệ bởi rào chắn ma pháp đến những chiếc xe kéo chạy nhờ luồng năng lượng phát ra từ tinh thể, ma pháp là thứ bao trùm tất cả.

Tôi đã cố gắng học hỏi từ mọi người. Qua những câu chuyện của cha mẹ và những người dân trong làng, tôi hiểu rằng hầu hết trẻ em ở đây đều được dạy cơ bản về ma pháp ngay từ khi còn nhỏ. Khi đến một độ tuổi nhất định, chúng sẽ được kiểm tra năng lực ma pháp và định hướng cho tương lai.

- “Nhưng mình thì sao?” Tôi ngòai thờ người trên chiếc ghế gỗ nhỏ, nhìn đám trẻ cùng tuổi đang nô đùa, tạo ra những quả cầu ánh sáng nhỏ từ bàn tay.

Tôi biết rõ mình không có năng lực ma pháp. Nhưng điều đó không làm tôi chùn bước. Tôi không cần ma pháp. Tôi có kiếm thuật – món quà từ nữ thần.

Mỗi đêm, sau khi cha mẹ đi ngủ, tôi lại lén ra bãi đất trống phía sau nhà. Tôi tiếp tục luyện tập bằng những nhánh cây đơn sơ. Mỗi động tác chém ngang, đâm thẳng đều là kết quả của sự kiên trì.

Tôi luôn cố gắng lắng nghe và quan sát xung quanh để không bị phát hiện. Dù cha ủng hộ tôi, nhưng tôi không muốn để mẹ biết. Tôi không muốn bà lo lắng vì việc theo đuổi kiếm thuật trong một thế giới ma pháp.

Một ngày nọ, khi tôi đang tập trung luyện tập, tôi cảm thấy điều gì đó lạ thường. Cơ thể tôi dường như nóng lên, và cây gậy trong tay tôi trở nên nhẹ hơn rất nhiều.

Vút!

Cây gậy vút qua không khí, nhanh và mạnh hơn hẳn. Tôi loạng choạng dừng lại, mắt mở to.

- “Cái gì vừa xảy ra?” Tôi thở dốc, nhìn chăm chăm vào đôi tay mình. Cảm giác ấy giống như có một luồng sức mạnh vô hình đang chảy qua cơ thể tôi, tập trung vào cánh tay và đẩy sức mạnh vào nhát chém.

Tôi thử thêm lần nữa. Lần này, tôi nhắm mắt lại, tập trung vào cảm giác đang tuôn trào trong cơ thể mình. Một thứ gì đó bắt đầu hiện rõ trong tâm trí tôi – một nguồn năng lượng nhỏ bé nhưng mạnh mẽ nằm sâu trong lồng ngực. Khi tôi cố gắng điều khiển nó, một luồng sức mạnh ầm ập lại chảy qua, lần này rõ ràng hơn.

- “Đây là gì?”

Tôi không biết đây là gì, nhưng chắc chắn nó không phải ma pháp tôi nhận ra ngay vì nó giống như một ánh hào quang lan tỏa xung quanh tôi hơn.

Không hề hay biết, có một người đang đứng từ xa quan sát tôi. Ông lão ấy chống cây gậy của mình, ánh mắt đầy tò mò.

- “Thằng nhóc này... làm sao nó có thể kích hoạt Aura mà chưa từng được dạy gì? Thú vị đây...” Ông cười khẽ, rồi biến mất vào màn đêm, như thể ông chưa từng xuất hiện.

Buổi sáng hôm sau, trời trong xanh và không khí mát mẻ. Tôi thức dậy với tâm trạng hào hứng lạ kỳ. Tối qua, tôi đã khám phá ra một thứ gì đó khác biệt – một sức mạnh tiềm ẩn mà tôi gọi là Aura.

Dù không hiểu rõ, tôi cảm nhận được nó mang đến một phần mới trong hành trình của mình. Đó không chỉ là sự luyện tập đơn thuần, mà còn là một hướng đi để vượt qua cái bóng khổng lồ của thế giới ma pháp.

Buổi tối hôm đó, như thường lệ, tôi lên ra bãi đất trống sau nhà. Lần này, tôi quyết định thử điều khiển Aura thêm một lần nữa.

- “Hít sâu... tập trung...” Tôi tự nhủ, nhắm mắt lại và cảm nhận năng lượng trong lồng ngực mình.

Tôi cảm thấy luồng sức mạnh ấy lan tỏa khắp cơ thể. Nó dường như muốn bùng nổ, nhưng tôi cố gắng điều khiển nó. Tôi siết chặt cây gậy trong tay và thực hiện một nhát chém mạnh mẽ.

Vút!

Nhánh cây xé toạc không khí, tạo ra một luồng gió nhỏ thổi tung bụi đất. Tôi thở dốc, kinh ngạc nhìn tác động mình vừa tạo ra.

- “Tuyệt thật...” Tôi mỉm cười, nhưng sự hào hứng nhanh chóng bị thay thế bởi cảm giác có người đang nhìn mình.

- “Người khá đấy, nhóc con.”

Giọng nói vang lên từ phía sau khiến tôi giật bắn mình. Tôi quay lại và thấy một ông lão đứng tựa vào cây gậy, ánh mắt đầy vẻ tinh quái. Đó là người tôi đã gặp vài hôm trước trong làng.

- “Ông... sao ông ở đây?” Tôi hỏi, nửa cảnh giác, nửa tò mò.

- “Ta chỉ đang đi dạo thôi, không ngờ lại bắt gặp cảnh thú vị như thế này,” ông nói, nở một nụ cười. “Ta có một câu hỏi: Người học được cách sử dụng Aura từ đâu?”

Tôi ngây người. “Aura? Đó là gì?”

Ông lão nhướn mày, vẻ mặt bất ngờ. “Người... không biết mình vừa làm gì à? Thật hiếm có. Để ta giải thích cho người.”

Ông tiến lại gần, chống gậy xuống đất. “Aura là năng lượng nội tại, một dạng sức mạnh nguyên thủy tồn tại trong mọi người. Nhưng để kích hoạt được nó, cần sự tập trung và rèn luyện rất nhiều. Ấy vậy mà người, một nhóc con không được dạy dỗ gì, lại tự mình làm được.”

Tôi im lặng, cố gắng hiểu những gì ông nói.

- “Đây là lý do ta tò mò về người,” ông tiếp tục. “Người có một chút tài năng kiếm thuật đấy, lại còn sở hữu khả năng sử dụng Aura – điều mà rất ít người trong thế giới này làm được.”

“Vậy... ông biết về kiếm thuật?” Tôi hỏi, mắt sáng lên

Ông bật cười. “Nhóc con, người nghĩ ta chỉ là một ông già thôi sao? Ta có thể giúp người biến tài năng đó thành sức mạnh. Nhưng trước tiên, ta cần biết: Tại sao người muốn trở thành kiếm sĩ trong một thế giới như thế này?”

Tôi hít một hơi thật sâu, nhớ lại lời thề với nữ thần. “Tôi muốn chứng minh rằng thanh kiếm không phải là thứ bỏ đi trong thế giới ma pháp. Tôi muốn trở thành kiếm sĩ vĩ đại nhất, ngay cả khi mọi người coi thường tôi.”

Ông lão nhìn tôi một lúc lâu, rồi gật đầu. “Tốt. Quyết tâm của người rất đáng khen. Vậy thì từ giờ, ta sẽ là thầy của người.”

Tôi kinh ngạc. “Ông... thật sao? Nhưng tôi thậm chí không biết ông là ai.”

- “Ta là Ragnold,” ông nói, với ánh mắt sắc bén. “Một trong những người cuối cùng trong thế giới này còn nhớ đến giá trị thực sự của thanh kiếm.”

- “Nhưng đừng vội mừng, nhóc con,” Ragnold nói, nụ cười biến mất. “Nếu muốn ta dạy, người phải chứng minh rằng người có đủ kiên nhẫn và ý chí. Hãy đến ngọn đồi phía nam vào sáng mai. Ta sẽ chờ ở đó.”

Tôi cúi đầu, trái tim đập rộn ràng. “Vâng, thầy!”

Ông mỉm cười, xoay người rời đi. “Đừng làm ta thất vọng, nhóc.”

Tôi đứng lặng, tay nắm chặt cây gậy. Một chương mới trong hành trình của tôi đã bắt đầu.

Chương 3: Thử thách đầu tiên

Buổi sáng hôm sau, khi bình minh vừa ló dạng, tôi đã sẵn sàng rời khỏi nhà. Tôi nói với mẹ rằng mình sẽ đi dạo trong làng để tránh gây chú ý. Cha chỉ nhìn tôi và mỉm cười, như thể ông biết tôi sắp làm gì.

Ngọn đồi phía nam không quá xa, nhưng với một cậu nhóc sáu tuổi, đường đi vẫn là một thử thách. Tôi cẩn thận mang theo một bình nước nhỏ và một ít bánh mì khô. Lòng tôi tràn ngập sự phấn khích, nhưng đồng thời cũng không kém phần lo lắng. Liệu mình có làm được không?

Khi tôi đến nơi, Ragnold đã đứng đó từ bao giờ. Ông mặc một chiếc áo choàng cũ kỹ, tay chống cây gậy quen thuộc, nhìn tôi với vẻ mặt trầm ngâm.

“Người đến đúng giờ. Tốt, ít nhất người không phải kiểu người lười biếng.”

Tôi cúi đầu chào. “Chào thầy. Hôm nay con sẽ phải làm gì?”

Ông cười lớn, tiếng cười vang vọng khắp khu đồi trống. “Ngươi nghĩ ta sẽ dạy ngươi cách cầm kiếm ngay sao? Không đâu, nhóc. Trước khi học kiếm thuật, ngươi phải rèn luyện thể lực và sự kiên nhẫn trước đã.”

Tôi nuốt khan, cảm giác lo lắng càng rõ rệt.

- “Nhìn ngọn đồi kia.” Ông chỉ về phía một ngọn đồi nhỏ, dốc cao với những tảng đá lởm chởm. “Ngươi sẽ chạy từ đây lên đến đỉnh và quay lại đây. Làm được không?”

Tôi gật đầu, hít một hơi sâu. “Dạ, được.”

- “Ồ, khoan đã.” Ragnold vỗ tay, rồi lấy ra một chiếc túi nhỏ, bên trong chứa đầy đá. “Mang cái này theo.”

Tôi há hốc mồm. “Thầy đùa sao?”

- “Ngươi nghĩ kiếm sĩ chỉ cần cầm kiếm là đủ? Một thanh kiếm đòi hỏi cơ thể mạnh mẽ để kiểm soát nó. Nếu ngươi không thể mang chiếc túi này, thì làm sao cầm nổi một thanh kiếm thật?”

Tôi ngậm miệng, không cãi lại được. Cắn răng, tôi quàng chiếc túi lên vai và bắt đầu chạy. Chẳng đầu tiên, tôi cảm thấy mình ổn. Chiếc túi khá nặng, nhưng không đến mức không chịu nổi. Mỗi bước chạy, tôi tự nhủ rằng mình sẽ làm được. Nhưng đến nửa dốc, đôi chân bắt đầu nặng như đeo chì. Hơi thở dồn dập, mồ hôi chảy ròng ròng. Tôi vấp ngã vài lần, đầu gối trầy xước, nhưng vẫn cố gắng đứng dậy và tiếp tục.

- “Không được dừng lại... Mình phải chứng minh bản thân...”

Khi tôi lên đến đỉnh đồi, đôi chân như muốn rụng rời. Nhưng nhìn xuống phía dưới, nơi Ragnold đang đứng chờ, tôi biết mình không thể dừng lại. Tôi quay lại, cố gắng lao xuống dốc. Lần này dễ hơn một chút, nhưng chiếc túi vẫn đè nặng lên vai, và mỗi bước đều đau nhói.

Khi tôi về đến nơi, toàn thân kiệt sức, tôi quy xuống đất, thở dốc không ra hơi.

Ragnold nhìn tôi, ánh mắt không biểu lộ gì. “Ngươi xong rồi sao?”

- “Con... con đã chạy lên đỉnh và quay lại...” Tôi vừa thở vừa nói, cố đứng dậy.

- “Nhưng ngươi bỏ lại chiếc túi trên đỉnh đồi.”

Tôi đông cứng. Đúng thật, trong cơn mệt mỏi, tôi đã quên mất chiếc túi.

- “Nhớ lấy, nhóc con. Một kiếm sĩ không bao giờ được bỏ quên trọng trách của mình, dù ở bất cứ hoàn cảnh nào. Người có thể mạnh mẽ, có thể nhanh nhẹn, nhưng nếu không có kỷ luật, người chẳng là gì cả.”

Tôi cắn môi, cảm thấy nhục nhã.

- “Về nghỉ ngơi đi. Ngày mai, chúng ta sẽ thử lại.”

Trên đường về nhà, tôi cảm thấy thất vọng về bản thân, nhưng đồng thời, tôi cũng quyết tâm hơn bao giờ hết. Tôi biết mình còn yếu, nhưng tôi sẽ không bỏ cuộc. Khi tôi về đến nhà, cha đợi sẵn ở cửa. Ông nhìn tôi, ánh mắt đầy thấu hiểu, nhưng không hỏi gì.

- “Tắm rửa rồi vào ăn tối đi, con trai.”

- “Vâng, thưa cha.”

Dù cơ thể mỗi mệt, nhưng lòng tôi lại tràn đầy hy vọng. Đêm đó, khi nằm trên giường, tôi nhắm mắt lại, nhớ lại cảm giác Aura chảy trong cơ thể mình.

- “Mình sẽ làm được,” tôi tự nhủ. “Dù phải bắt đầu lại bao nhiêu lần đi nữa.”

Ngày hôm sau, tôi quay lại ngọn đồi phía nam với đôi chân vẫn còn đau nhức. Vết trầy xước trên đầu gối và bàn tay chưa kịp lành, nhưng tôi không quan tâm. Trong lòng tôi chỉ có một mục tiêu duy nhất: chứng minh rằng tôi có thể làm được. Ragnold đứng đợi sẵn, như thể ông biết tôi sẽ không bỏ cuộc. Ánh mắt ông thoáng một nét hài lòng khi thấy tôi đến đúng giờ, không chút chậm trễ.

- “Người đến rồi à? Tốt lắm ta còn nghĩ ngươi đã bỏ cuộc cơ.”

Tôi gạt đầu, hít sâu một hơi. “Thầy, hôm nay con sẽ mang chiếc túi xuống được.”

Ông nhướn mày, nụ cười nửa miệng hiện lên. “Tự tin là tốt, nhưng đừng để nó biến thành kiêu ngạo. Đi nào.”

Ragnold không chỉ yêu cầu tôi chạy lại bài tập hôm qua mà còn bắt tôi gánh thêm một thử thách mới.

- “Người sẽ không chỉ mang chiếc túi đá lên đỉnh đồi nữa,” ông nói, tay vung lên và chỉ vào một gậy gỗ đặt gần đó. “Người sẽ phải luyện cách cân bằng sức mạnh trong khi mang theo thứ này.”

Tôi nhặt cây gậy gỗ lên, cảm giác chắc chắn và nặng hơn vẻ bề ngoài của nó.

- “Người phải giữ cây gậy thẳng bằng trên vai trong suốt chặng đường. Một khi nó rơi, người sẽ phải quay lại từ đầu.”

Tôi nuốt khan, cảm giác áp lực tăng lên gấp bội. Nhưng nhìn vào ánh mắt nghiêm nghị của ông, tôi biết mình không có lựa chọn nào khác.

- “Tập trung vào bước chân của người. Đừng cố gắng quá sức, nhưng cũng đừng lơ là. Một kiếm sĩ vĩ đại không chỉ dựa vào sức mạnh, mà còn phải kiểm soát được mọi hành động của mình.”

Tôi bắt đầu bước đi, tập trung từng chút một vào việc giữ thẳng bằng cây gậy và chiếc túi đá. Những cơn đau từ ngày hôm qua vẫn còn đó, nhưng tôi cố gắng chịu đựng.

Lần đầu tiên, tôi vấp ngã khi mới đi được nửa dốc. Lần thứ hai, cây gậy trượt khỏi vai khi tôi không để ý. Nhưng đến lần thứ ba, tôi học được cách kiểm soát hơi thở và từng bước chân của mình.

- “Hít vào... thở ra...” Tôi lặp đi lặp lại như một câu thần chú.

Khi tôi lên đến đỉnh đồi mà không để cây gậy rơi, tôi cảm thấy một niềm tự hào khó tả. Ragnold đứng từ dưới quan sát, gật gù. Khi tôi quay lại điểm xuất phát, ông không nói gì, chỉ vỗ vai tôi một cái.

- “Khá lắm, nhóc con. Nhưng đây mới chỉ là khởi đầu.”

Sau khi hoàn thành bài tập, tôi ngồi xuống nghỉ ngơi, hơi thở vẫn còn nặng nề.

“Thầy, con muốn biết thêm về Aura. Nó thực sự là gì?”

Ragnold trầm ngâm một lúc, rồi bắt đầu giải thích. “Aura là năng lượng sống, là sức mạnh nằm trong mỗi con người. Nhưng để khai thác được nó, không chỉ cần thể lực, mà còn cần ý chí. Một khi người có thể kiểm soát Aura, người sẽ làm được những điều mà người khác chỉ có thể mơ đến.”

Ông nhìn thẳng vào tôi. “Nhưng đừng nhầm lẫn. Aura không phải là phép thuật. Nó không có sự hoa mỹ hay hào nhoáng. Đó là sức mạnh thô sơ và thuần túy nhất. Người không thể triệu hồi lửa hay băng từ Aura, nhưng người có thể dùng nó để gia tăng tốc độ, sức mạnh, và khả năng phản xạ của mình.”

Tôi chăm chú lắng nghe, cảm thấy một niềm khao khát mạnh mẽ.

- “Thầy có thể dạy con cách kiểm soát Aura không?”

- “Không vội. Trước tiên, ngươi phải rèn luyện cơ thể mình. Một cơ thể yếu kém không thể chịu nổi sức mạnh của Aura. Đó là lý do ngươi phải làm những bài tập này.”

Ragnold chú ý hơn đến Elric

Khi tôi chuẩn bị rời đi, Ragnold đứng yên nhìn tôi thêm một lúc.

- “Ngươi biết không, nhóc con,” ông nói, giọng như lẩm bẩm. “Có những điều về ngươi khiến ta tò mò hơn ta nghĩ. Cách ngươi chạm vào Aura, cách ngươi không hề sợ hãi trước khó khăn... Ngươi không giống những đứa trẻ khác.”

Tôi ngạc nhiên, nhưng không dám hỏi gì thêm.

“Ngày mai, hãy đến sớm hơn. Ta có nhiều thứ muốn kiểm tra ở ngươi.”

Tôi cúi đầu chào, rồi quay lưng rời đi. Trên đường về, tôi cảm thấy mình đã tiến gần hơn một bước đến mục tiêu.

Buổi tối hôm đó, sau khi hoàn thành bữa ăn tối cùng gia đình, tôi nhanh chóng về phòng để nghỉ ngơi. Cơ thể tôi vẫn còn đau nhức sau một ngày luyện tập, nhưng trong lòng tràn đầy cảm giác hài lòng.

Mẹ đến bên, chỉnh lại chăn cho tôi. “Con trai, đừng ép bản thân quá. Cơ thể con vẫn còn nhỏ, phải nghỉ ngơi đúng cách.”

- “Con biết mà, mẹ. Con hứa sẽ không làm mẹ lo lắng.”

Mẹ mỉm cười, đặt một nụ hôn nhẹ lên trán tôi trước khi rời khỏi phòng.

Khi tôi bắt đầu chìm vào giấc ngủ, một cảm giác kỳ lạ chợt dâng lên trong lòng. Tôi nghe thấy tiếng bước chân từ bên ngoài cửa sổ phòng mình, khẽ và đều đặn, như thể ai đó cố ý đi thật nhẹ để không gây tiếng động.

Tôi rón rén ra khỏi giường, vén rèm nhìn qua cửa sổ. Bóng dáng quen thuộc của cha hiện ra dưới ánh trăng mờ, và ông không đi một mình. Bên cạnh cha là một người đàn ông cao lớn, mặc áo choàng xám cũ kỹ — chính là Ragnold.

Tim tôi chợt đập mạnh. Tại sao thầy lại ở đây? Và tại sao ông ấy lại đi cùng cha?

Không kiềm được sự tò mò, tôi quyết định lén ra ngoài để theo dõi.

Tôi nấp sau một gốc cây lớn gần sân sau, cố gắng nghe trộm cuộc nói chuyện.

- “Ragnold, ngài nghĩ thế nào về thằng bé?” Cha hỏi, giọng ông trầm thấp nhưng mang theo một chút căng thẳng.

“Cậu nhóc khá hơn ta mong đợi,” Ragnold đáp, tay vuốt cằm. “Nó có sự bền bỉ, ý chí, và... một cái gì đó mà ta không thể giải thích được. Nhưng nó vẫn còn quá sớm để nói. Đường đi của nó sẽ rất khó khăn, đặc biệt là trong thế giới này.”

Cha im lặng một lúc, rồi thở dài. “Tôi biết. Đó cũng là lý do tôi lo lắng. Thằng bé không có khả năng ma pháp, và nếu điều này bị phát hiện, nó sẽ chịu nhiều áp lực. Không ai coi trọng kiếm sĩ trong thế giới này.”

“Ta hiểu. Nhưng nếu cậu nhóc kiên trì, nó có thể làm được điều phi thường.”

“Tôi hy vọng ngài đúng, Ragnold.” Cha ngừng lại một chút, rồi tiếp tục với giọng trầm hơn. “Thực ra, lý do tôi đồng ý để ngài dạy nó là vì một phần tôi thấy mình trong thằng bé.”

Ragnold nhướn mày. “Ý ngài là sao?”

Cha tôi cười nhạt, nhìn lên bầu trời. “Tôi cũng từng mơ ước trở thành một kiếm sĩ. Nhưng cuối cùng, tôi chọn cuộc sống này vì gia đình. Tôi không hối hận, nhưng đôi khi tôi tự hỏi liệu mình có thể làm được gì nếu đi theo con đường khác.”

Ragnold im lặng, ánh mắt ông lấp lánh như đang suy ngẫm điều gì đó.

“Thằng bé không giống tôi,” cha tôi nói tiếp. “Nó có một thứ mà tôi không có — sự quyết tâm vượt qua định kiến. Nếu ông có thể giúp nó, tôi sẽ mãi biết ơn ông.”

Ragnold bật cười lớn. “Người nói như thế ta làm điều này vì lòng tốt. Ta chỉ tò mò thôi. Cậu nhóc thú vị đấy, và ta muốn xem nó có thể đi xa đến đâu.”

Tôi đứng lặng người. Cha chưa bao giờ nói nhiều về bản thân trước đây, và tôi không ngờ ông từng có ước mơ trở thành kiếm sĩ. Câu chuyện của ông khiến tôi cảm thấy ấm áp lạ kỳ. Khi cả hai người rời đi, tôi lên về phòng, cố gắng không gây tiếng động. Nằm trên giường, tôi không thể ngừng suy nghĩ về những gì mình vừa nghe được. Cha không chỉ ủng hộ tôi, mà ông còn đặt hy vọng vào tôi nhiều hơn tôi tưởng.

Sáng hôm sau, khi gặp cha ở bàn ăn sáng, tôi nhìn ông với ánh mắt khác. Ông vẫn như mọi ngày, nghiêm nghị nhưng đầy tình cảm.

- “Con ngủ ngon không?” ông hỏi, ánh mắt lướt qua tôi như để kiểm tra.

- “Dạ, rất ngon ạ.” Tôi mỉm cười. “Cảm ơn cha... vì tất cả.”

Ông khựng lại một chút, nhưng rồi cũng chỉ mỉm cười đáp lại. “Đừng quên rằng gia đình sẽ luôn ở bên con, Elric.”

Chap 4: Kiếm thuật và sức mạnh

Ngày hôm sau, khi tôi đến ngọn đồi phía nam, Ragnold đã đợi sẵn. Ông đứng tựa lưng vào thân cây cổ thụ, ánh mắt nhìn xa xăm như đang đắm chìm trong suy nghĩ.

- “Thầy,” tôi gọi, bước lại gần.

Ông quay đầu lại, ánh mắt lóe lên một tia sáng quen thuộc. “Người đến đúng giờ. Tốt lắm, nhóc con. Hôm nay, chúng ta sẽ bắt đầu với bài học thực sự về kiếm thuật.”

Ragnold đưa cho tôi một thanh kiếm gỗ, bề mặt trơn nhẵn và nặng vừa đủ để cảm nhận sức nặng của một thanh kiếm thật.

- “Cầm lấy,” ông nói, mắt quan sát từng cử động của tôi.

Tôi cầm thanh kiếm bằng cả hai tay, cảm giác lạnh lẽo từ gỗ thấm vào da thịt.

- “Người biết cầm kiếm như thế nào không?”

Ông thở dài. “Đúng như ta nghĩ, người chỉ là một tờ giấy trắng. Nhưng không sao, điều đó tốt. Ít nhất người không có thói quen xấu để sửa.”

Ragnold bước tới, chỉnh lại tư thế của tôi.

- “Cầm kiếm không chỉ là việc nắm chặt. Đừng siết tay quá, người sẽ mất kiểm soát. Thả lỏng, nhưng phải đủ chắc chắn để không đánh rơi.”

Tôi làm theo lời ông, cảm nhận sự khác biệt khi cầm kiếm.

- “Bây giờ, đứng thế này.”

Ông hướng dẫn tôi cách đứng, cách giữ thăng bằng, và cách di chuyển trong tư thế sẵn sàng.

- “Kiếm thuật không chỉ là sức mạnh. Đó là sự kết hợp giữa tốc độ, kỹ thuật và chiến lược. Nhưng trên hết, người phải biết cách kiểm soát cơ thể mình.”

Sau khi hướng dẫn cơ bản, Ragnold yêu cầu tôi tấn công ông.

- “Tấn công đi,” ông nói, giọng điềm tĩnh nhưng đầy thách thức.

- “Nhưng... thầy không có vũ khí.”

Ông nhếch mép cười. “Người nghĩ ta cần sao?”

Tôi hít sâu, cố gắng nhớ lại tất cả những gì ông vừa dạy. Tôi lao tới, vung thanh kiếm gỗ bằng cả sức lực.

Nhưng trước khi thanh kiếm kịp chạm vào ông, tôi đã bị quật ngã.

- “Tệ quá,” Ragnold nói, khoanh tay đứng nhìn tôi nằm sõng soài trên đất. “Người dùng sức quá nhiều mà không có kỹ thuật. Một thanh kiếm không phải là búa, và người không phải thợ rèn.”

Tôi nghiêng rặng đứng dậy, cảm thấy lòng tự tôn bị tổn thương. “Con sẽ làm lại!”

- “Được, nhưng lần này, hãy dùng đầu óc của người.”

Lần đầu cảm nhận Aura trong chiến đấu

Lần thứ hai, tôi bước chậm lại, quan sát từng cử động của Ragnold. Ông đứng yên, nhưng ánh mắt sắc bén như thể đang nhìn thấu mọi ý đồ của tôi.

Tôi vung kiếm một cách thận trọng hơn, nhưng vẫn bị ông né tránh dễ dàng.

- “Chậm quá!” ông quát.

Lúc này, tôi bắt đầu cảm thấy dòng năng lượng mờ nhạt trong cơ thể mình. Nó không giống như phép thuật mà tôi từng nghe đến, nhưng là một luồng sinh khí ấm áp, như thể đang chảy trong mạch máu.

Tôi tập trung vào cảm giác đó, để nó dẫn lối cho cơ thể mình. Khi tôi lao tới lần nữa, tôi cảm nhận được sự khác biệt. Cú đánh của tôi nhanh hơn, mạnh hơn, và dù vẫn bị Ragnold chặn lại, ông gật gù hài lòng.

- “Đó là Aura, nhóc con. Người bắt đầu chạm được vào nó rồi.”

Sau buổi tập, khi tôi ngồi thở dốc dưới gốc cây, Ragnold ngồi xuống cạnh tôi.

- “Nhóc con,” ông nói, giọng trầm hơn thường ngày. “Người nghĩ kiếm thuật là gì?”

Tôi suy nghĩ một lúc, rồi đáp. “Là cách chiến đấu, là sức mạnh để bảo vệ những người mình yêu quý.”

Ông bật cười khẽ. “Người đúng, nhưng đó chỉ là một phần. Kiếm thuật, về bản chất, là một cách để người hiểu rõ chính mình. Khi người cầm kiếm, người không chỉ đấu với kẻ thù, mà còn đấu với những giới hạn của bản thân.”

Ông đứng dậy, ánh mắt nhìn xa xăm. “Người có tiềm năng, nhóc con. Nhưng để đạt được mục tiêu của mình, người phải mạnh mẽ hơn, không chỉ về thể chất mà cả tinh thần.”

Khi tôi trở về nhà, trời đã nhá nhem tối. Cha đứng ở cửa đợi tôi, nét mặt ông tràn đầy lo lắng.

- “Hôm nay con ổn chứ, Elric?”

- “Dạ ổn, cha.” Tôi cười, cố gắng giấu đi vết bầm trên tay.

- “Con đừng ép bản thân quá. Cha biết con có ước mơ, nhưng đừng quên giữ gìn sức khỏe.”

- “Con sẽ nhớ, cha. Và con cảm ơn cha... vì đã tin tưởng con.”

Ông nhìn tôi, ánh mắt dịu dàng nhưng cũng đầy nghiêm nghị. “Con là con trai của ta, Elric. Cha sẽ luôn đứng sau con, dù con chọn con đường nào.”

Chap 5 : Lời mời từ thủ đô

Chap 5: Lời mời từ thủ đô

Bốn tháng. Đúng vậy, đã bốn tháng trôi qua kể từ khi tôi bắt đầu hành trình tập luyện với Ragnold. Từ những bước chạy mệt lử trên ngọn đồi phía nam đến những cú vung kiếm vụng về đầu tiên, tôi đã học được nhiều hơn bất kỳ điều gì mình từng tưởng tượng. Ragnold không chỉ là một người thầy nghiêm khắc mà còn là một người bạn đồng hành đáng tin cậy. Ông không bao giờ dễ dãi, nhưng cũng chẳng bao giờ bỏ mặc tôi trong những lúc khó khăn.

Tôi đã dần làm chủ Aura, cảm nhận được sức mạnh bên trong mình và biết cách dẫn dắt nó vào từng nhát chém. Nhưng như ông thầy già từng nói: "Kiếm thuật không chỉ là sức mạnh cơ bắp hay kỹ năng, mà còn là cách người vượt qua chính bản thân mình." Những lời đó, tôi không bao giờ quên.

Một buổi sáng, khi tôi vừa hoàn thành bài tập chém gỗ, cha gọi tôi vào phòng làm việc của ông. Nơi đó luôn toát lên sự nghiêm nghị với những giá sách cao ngất, ánh sáng nhẹ nhàng từ cửa sổ chiếu lên chiếc bàn gỗ cũ kỹ. Cha ngồi đó, tay cầm

một bức thư với con dấu sáp đỏ quen thuộc. Dù ông không nói gì, tôi có thể cảm nhận được điều gì đó quan trọng sắp xảy ra.

- "Elric, lại đây," cha nói, giọng trầm nhưng không quá nghiêm khắc. Tôi bước tới, ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

- "Có chuyện gì thế, cha?" Tôi hỏi, ánh mắt liếc nhanh về phía bức thư trên tay ông.

Ông đặt lá thư xuống bàn, đẩy nó về phía tôi. "Thư từ thủ đô. Học viện Hoàng gia gửi lời mời con đến thử sức trong kỳ kiểm tra nhập học."

Tôi khựng lại, không tin vào tai mình. "Học viện Hoàng gia? Nhưng... tại sao?"

Cha nhìn thẳng vào mắt tôi, ánh mắt đầy vẻ dò xét. "Gia đình chúng ta, dù chỉ là một quý tộc nhỏ, vẫn nằm trong danh sách nhận thư mời. Hơn nữa, kết quả từ buổi kiểm tra sức khỏe gần đây của con đã được gửi lên họ. Dù không có năng lực ma pháp, con lại có thể trạng vượt trội hơn hẳn những đứa trẻ cùng tuổi. Có lẽ điều đó khiến họ chú ý."

Tôi không biết nên vui hay lo. Học viện Hoàng gia, nơi quy tụ những thiên tài ma pháp từ khắp vương quốc, lại mời một kẻ như tôi, người không hề có khả năng ma pháp. "Cha, cha nghĩ sao về chuyện này?"

Ông im lặng một lúc, rồi trả lời. "Học viện đó không phải là nơi dễ dàng, đặc biệt đối với một người như con. Nhưng nếu con muốn chứng minh bản thân, đây là cơ hội tốt nhất."

Tôi nhìn lá thư, cảm giác trong lòng rối bời. Ragnold từng nói rằng thế giới này sẽ không bao giờ công nhận giá trị của thanh kiếm. Vậy tôi đến đó để làm gì? Để bị chế giễu, coi thường sao? Nhưng rồi, ký ức về lời thề với nữ thần lại hiện lên. Tôi không thể lùi bước.

"Con sẽ đi," tôi nói, giọng chắc nịch. "Con không quan tâm họ nghĩ gì. Con sẽ chứng minh rằng kiếm thuật không thua kém bất kỳ thứ gì."

Cha gật đầu, vẻ mặt không tỏ rõ vui hay buồn. "Tốt. Vậy hãy chuẩn bị đi. Một tuần nữa, chúng ta sẽ lên đường."

Tối hôm đó, khi tôi ngồi dưới gốc cây quen thuộc ở bãi đất trống sau nhà, Ragnold xuất hiện. Ông bước đến, ngồi xuống cạnh tôi mà không nói gì. Một lúc sau, ông lên tiếng:

- "Nghe nói người nhận được thư mời từ Học viện Hoàng gia."

Tôi không ngạc nhiên. Với Ragnold, dường như không có gì ông không biết.

- "Đúng vậy," tôi đáp, mắt vẫn nhìn lên bầu trời đêm. "Thầy nghĩ sao?"

Ông bật cười, một tiếng cười trầm thấp nhưng không giấu được sự hào hứng. "Ta nghĩ đó là một thử thách thú vị. Nhưng người phải nhớ, nơi đó không giống như ngọn đồi này. Họ không chỉ coi thường kiếm thuật, mà còn có thể khiến người muốn từ bỏ nó. Người đã sẵn sàng chưa, nhóc con?"

Tôi siết chặt nắm tay, cảm nhận Aura nhẹ nhàng chảy qua cơ thể mình. "Thầy nghĩ sao? Nếu con không sẵn sàng, con đã không chấp nhận."

Ragnold mỉm cười, nhưng ánh mắt sắc bén của ông vẫn không rời khỏi tôi. "Tốt. Đừng làm ta thất vọng. Và hãy nhớ, kiếm thuật không chỉ là vũ khí, mà còn là niềm tin. Nếu người giữ vững niềm tin đó, người sẽ vượt qua mọi thứ."

Một tuần trôi qua nhanh chóng. Ngày rời làng, tôi đứng trước cổng, nhìn lại ngôi nhà nhỏ và những con đường quen thuộc. Cha mẹ tiễn tôi lên chiếc xe ngựa, ánh mắt mẹ đầy lo lắng, còn cha thì nghiêm nghị như mọi khi.

- "Con trai, hãy nhớ giữ sức khỏe," mẹ nói, bàn tay bà đặt nhẹ lên vai tôi.

- "Con sẽ ổn mà, mẹ. Con hứa."

Cha không nói gì, chỉ đặt tay lên vai tôi và nhìn thẳng vào mắt tôi. Không cần lời, tôi hiểu ông muốn nhắn nhủ điều gì.

Khi chiếc xe lăn bánh, tôi nhìn qua cửa sổ, thấy bóng dáng cha mẹ dần khuất xa. Một cảm giác lạ lùng trào lên trong lòng, vừa háo hức, vừa lo lắng. Học viện Hoàng gia, hãy đợi đây. Elric này không đến để bỏ cuộc.

Chap 6: Thử thách đầu vào

Thủ đô. Đó là một nơi tráng lệ hơn bất kỳ điều gì tôi từng tưởng tượng. Những con đường lát đá rộng lớn, những tòa nhà cao chót vót và dòng người qua lại nhộn nhịp, tất cả đều toát lên một vẻ đẹp hoa lệ nhưng cũng đầy xa cách. Tôi không có thời gian ngắm nhìn quá nhiều, vì ngay khi đến nơi, tôi đã được đưa thẳng tới Học viện Hoàng gia.

Học viện này thật đồ sộ. Cánh cổng lớn bằng thép khắc hoa văn ma pháp sừng sững như muốn kiểm tra lòng dũng cảm của bất kỳ ai bước vào. Bên trong, tôi cùng những ứng viên khác được dẫn đến một khu vực chờ rộng rãi. Không khí ở đây căng thẳng, ai cũng thì thầm về những bài kiểm tra sắp tới.

Bài kiểm tra được chia thành hai phần: lý thuyết và thực hành. Phần lý thuyết diễn ra trong một phòng học lớn, nơi mỗi người chúng tôi được phát một tờ giấy thi dày cộp. Tôi nhìn lướt qua các câu hỏi và nhận ra ngay rằng mình hoàn toàn không biết gì. Toàn là những kiến thức về ma pháp, lịch sử học thuật và các nguyên lý vận hành tinh thể năng lượng.

Tôi cầm bút, nhưng rồi đặt xuống ngay. Thật vô ích. Từ nhỏ tới giờ, tôi chưa bao giờ chạm vào bất kỳ cuốn sách nào về ma pháp. Dù có cố gắng, tôi cũng không thể làm nổi một câu. Vì vậy, tôi quyết định bỏ trống toàn bộ.

Một số ánh mắt từ những người xung quanh liếc qua, có chút mỉa mai. Tôi không quan tâm. Tôi đến đây không phải để thi lý thuyết.

Sau phần thi lý thuyết thất bại thảm hại, tôi được đưa tới sân thực hành. Đây mới là nơi tôi có cơ hội thể hiện. Các giám khảo ngồi trên khán đài cao, quan sát từng thí sinh. Mỗi người chúng tôi được giao nhiệm vụ đối đầu với một hình nhân ma pháp - những con rối làm từ gỗ và kim loại, được cường hóa để mô phỏng các tình huống chiến đấu thực tế.

Khi đến lượt tôi, tôi bước vào sân đấu, cảm nhận ánh mắt của mọi người đổ dồn về phía mình. Tôi nắm chặt thanh kiếm gỗ được phát, cảm nhận Aura nhẹ nhàng lan tỏa trong cơ thể.

Tiếng chuông vang lên, và hình nhân ma pháp bắt đầu di chuyển. Nó lao tới với tốc độ đáng kinh ngạc, lưỡi kiếm trên tay lóe sáng bởi ma pháp. Tôi hít một hơi sâu, tập trung toàn bộ vào đối thủ trước mặt.

Nhát chém đầu tiên của hình nhân bị tôi né gọn. Tôi di chuyển nhanh như một bóng ma, thanh kiếm gỗ trong tay vẽ nên một đường cong chính xác, đánh trúng khớp nối của nó. Hình nhân loạng choạng, nhưng nhanh chóng lấy lại thăng bằng.

Tôi không dừng lại. Với mỗi cú vung kiếm, tôi cảm nhận Aura chảy qua từng động tác. Tôi tấn công liên tục, nhắm vào các điểm yếu mà Ragnold đã dạy. Một nhát chém mạnh mẽ cuối cùng kết thúc trận đấu khi tôi phá vỡ lõi ma pháp nằm ở ngực hình nhân. Nó đứng khựng lại, rồi đổ sập xuống.

Sân đấu im lặng trong vài giây, rồi những tiếng xì xào bắt đầu vang lên từ khán đài. Tôi nhìn lên và thấy các giám khảo đang thì thầm với nhau. Trong số đó, một người đàn ông lớn tuổi, ngồi cách biệt ở góc khán đài, không nói gì. Ông chỉ nhìn tôi, ánh mắt sắc bén như đang soi xét tận cùng mọi bí mật của tôi. Đó là hiệu trưởng.

Khi tất cả thí sinh hoàn thành bài thi, chúng tôi được đưa về khu vực chờ. Tôi ngồi xuống, mồ hôi vẫn còn đọng trên trán, nhưng lòng nhẹ nhõm. Tôi đã làm hết sức mình.

Trong khi chờ kết quả, tôi không hề biết rằng trên khán đài, một cuộc trò chuyện đang diễn ra. Người đàn ông lớn tuổi kia - hiệu trưởng - vẫn ngồi tại chỗ, ánh mắt không rời khỏi sân đấu.

- "Cậu nhóc đó thú vị chứ ?" một giọng nói trầm thấp vang lên từ phía sau ông. Một người đàn ông cao lớn, khoác áo choàng cũ kỹ, bước tới. Đó là Ragnold.

Hiệu trưởng không quay lại, chỉ cười nhạt. "Ta đoán ngươi sẽ xuất hiện. Vẫn thích theo dõi từ trong bóng tối như ngày nào à?"

Ragnold bước tới, đứng cạnh hiệu trưởng. "Ngươi biết rõ ta mà. Thăng nhóc đó có tiềm năng. Nhưng ngươi nghĩ sao về việc nó không làm bài thi lý thuyết?"

Hiệu trưởng nhún vai. "Lý thuyết chỉ là một phần. Thực tế mới là thứ quyết định. Cách nó chiến đấu với hình nhân... không hề tầm thường. Kiếm thuật trong một thế giới như thế này, ngươi nghĩ nó sẽ đi được bao xa?"

Ragnold cười lớn. "Xa hơn chúng ta tưởng. Hãy để thời gian trả lời. Nhưng đừng quên, nó là học trò của ta."

Hiệu trưởng quay sang, ánh mắt sắc lạnh nhưng có chút gì đó âm áp. "Ngươi vẫn tự hào như ngày nào. Được rồi, ta sẽ xem thăng nhóc đó làm được gì. Nhưng nhớ lấy, Ragnold, đây không phải là nơi để ngươi chơi trò thử nghiệm."

Ragnold không trả lời, chỉ mỉm cười. Khi ông quay bước đi, bóng dáng của ông nhanh chóng hòa vào bóng tối, để lại hiệu trưởng một mình với những suy nghĩ của riêng mình.

Ngày hôm đó, tôi không biết rằng người thầy của mình đã xuất hiện. Tôi cũng không biết rằng những gì tôi làm trên sân đấu đã để lại ấn tượng sâu sắc đến vậy. Nhưng một điều tôi chắc chắn: đây chỉ là khởi đầu. Học viện Hoàng gia, hãy chuẩn bị đi, Elric này sẽ không để bất kỳ ai xem thường kiếm thuật.

Chap 7: Bước chân vào học viện

Sau khi trở về nhà từ kỳ kiểm tra, tôi cố gắng sống như thường lệ, nhưng trong lòng luôn có một cảm giác chờ đợi mơ hồ. Tôi không nghĩ mình đã làm đủ tốt để được

chọn, nhất là sau khi bỏ trống toàn bộ phần thi lý thuyết. Nhưng rồi, một buổi sáng, khi tôi đang tập luyện ở bãi đất trống sau nhà, mẹ gọi lớn từ trong nhà:

"Elic! Có thư từ Học viện Hoàng gia!"

Tôi vội chạy vào, tim đập rộn ràng. Cha ngồi ở bàn, cầm bức thư với con dấu sáp đỏ quen thuộc. Ánh mắt ông nghiêm nghị như mọi khi, nhưng tôi nhận ra một chút hài lòng thoáng qua trên gương mặt.

"Mở ra đi," cha nói, đẩy bức thư về phía tôi.

Tay tôi run nhẹ khi bóc lớp sáp. Dòng chữ bên trong rõ ràng, ngắn gọn nhưng đủ để khiến tôi nghẹn lời:

"Chúng tôi vui mừng thông báo rằng Elic đã được chọn nhập học tại Học viện Hoàng gia sau kỳ kiểm tra đầu vào. Xin chúc mừng."

Tôi không tin vào mắt mình. Mẹ ôm lấy tôi, vui mừng khôn xiết. Cha chỉ gật đầu, nhưng ánh mắt ông ấm áp hơn thường lệ. "Tốt lắm, con trai. Đây mới chỉ là khởi đầu."

Một tuần sau, tôi đặt chân đến Học viện Hoàng gia. Cánh cổng sừng sững giờ đây không còn là chướng ngại mà là cánh cửa dẫn vào một thế giới mới. Ngay khi bước vào, thứ đầu tiên đập vào mắt tôi là một bảng thông báo khổng lồ ngay giữa sân chính. Trên đó, danh sách điểm số của tất cả các thí sinh được trưng bày rõ ràng, chia thành hai cột: "Lý thuyết" và "Thực hành".

Tôi tiến lại gần, tim thất lại khi nhìn vào cột điểm lý thuyết. Đúng như dự đoán, tên tôi nằm ở cuối bảng với con số tròn trĩnh: 0. Một vài ánh mắt tò mò lướt qua tôi, nhưng tôi phớt lờ và tiếp tục dò cột điểm thực hành.

Tôi bắt đầu từ cuối bảng, tìm mãi mà không thấy tên mình. Càng dò, tôi càng cảm thấy căng thẳng. Mồ hôi túa ra, và tôi gần như nghĩ rằng có lẽ mình đã không làm tốt như tưởng tượng. Nhưng rồi, khi mắt tôi lướt lên gần đến đỉnh bảng, tôi khựng lại. Tên tôi đứng đầu danh sách, với số điểm cao nhất toàn khối ở phần thực hành.

"Gì chứ?!" Một giọng nói vang lên ngay cạnh tôi, đầy khó chịu.

Tôi quay sang, bắt gặp ánh mắt giận dữ của một cô bé tóc đỏ rực, trạc tuổi tôi. Vẻ ngoài cao quý và phong thái kiêu hãnh của cô ấy toát lên sự tự tin. Cô bé khoanh tay, ánh mắt dán chặt vào bảng điểm.

"Không thể nào! Là ai đã vượt mặt mình chứ?" cô ấy nói, giọng đầy tức giận. "Đứng nhất thực chiến cơ đấy... để rồi xem!"

Tôi đứng im, không dám nói gì. Tim đập mạnh, tôi vội bước ra xa khỏi đám đông trước khi cô bé kịp phát hiện ra sự thật. Có lẽ tốt nhất là giữ im lặng lúc này.

Ngày khai giảng diễn ra trong hội trường lớn của Học viện. Tất cả học sinh mới tập trung, hàng ghế kéo dài từ bục phát biểu đến tận cửa ra vào. Tôi chọn một chỗ ở giữa, cố gắng không gây chú ý. Trên bục, hiệu trưởng đứng lên, một người đàn ông lớn tuổi với ánh mắt sắc bén mà tôi đã gặp trong kỳ thi.

"Chào mừng các học sinh mới đến với Học viện Hoàng gia," ông mở lời, giọng trầm và rõ ràng. "Các em đã vượt qua kỳ kiểm tra khắc nghiệt để có mặt ở đây. Nhưng hãy nhớ, đây mới chỉ là bước khởi đầu."

Tiếp theo, một cô gái bước lên bục. Không ai khác, đó chính là cô bé tóc đỏ lúc nãy. Cô ấy giới thiệu bản thân là người xếp thứ hai trong kỳ kiểm tra, nhưng giọng nói và phong thái của cô ấy khiến mọi người phải chăm chú lắng nghe. "Tôi là Lena

Crimson, và tôi rất vinh hạnh được đứng trước các bạn hôm nay. Tôi mong rằng tất cả chúng ta sẽ cùng nhau phát triển và đạt được mục tiêu của mình."

Khi cô ấy kết thúc, tôi nghĩ rằng buổi lễ sẽ sớm khép lại. Nhưng rồi, hiệu trưởng quay sang đám đông, ánh mắt quét qua từng khuôn mặt.

"Cuối cùng, chúng ta không thể không nhắc đến người đã đạt vị trí thủ khoa năm nay."

Cả hội trường xôn xao. Tôi cúi thấp đầu, hy vọng ông không nhắc đến mình. Nhưng hy vọng đó nhanh chóng tan biến khi ông giơ tay, chỉ thẳng về phía tôi.

"Elric, bước lên đây."

Tôi đứng hình. Tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía tôi, tò mò, ngạc nhiên và cả nghi ngờ. Một vài tiếng thì thầm vang lên, trong đó có giọng nói đầy bất ngờ của Lena:

"Cậu ta sao?!"

Tôi buộc mình phải bước lên bục. Hiệu trưởng nhìn tôi, nụ cười thoáng hiện trên môi ông. "Thủ khoa thực chiến năm nay, Elric. Hãy nhớ rằng, vị trí này đi kèm với trách nhiệm lớn lao. Chúng ta chúc mừng em."

Tiếng vỗ tay vang lên, nhưng không quá nồng nhiệt. Tôi có thể cảm nhận sự nghi hoặc từ mọi người. Đứng trên bục, tôi tự nhủ: "Không ổn rồi. Cuộc sống học viện của mình thế là xong."